

לקבל פני משיח ה'

קיצור משיעור הקודם:

בחסידות מבואר שגילוי האלקות במ"ת הי' מלמעלמ"ט,

והיינו, ע"י הקולות וברקים וגילוי השכינה וכו'.

ברם הרבי מוסיף ומבאר בזה, שגילוי העצמות בבנ"י במ"ת – הי' ע"י **בחירתם** לקיים התורה.

..

והענין הוא – כמבואר בזה בשיעור הקודם:

א. כי הנה, לפי דברי הרבי, גילוי העצמות הוא דוקא **בתורה וישראל**, שהיינו – כדלהלן – בקיום התומ"צ של ישראל.

וכמבואר בזה בשיעור קודם מדברי רש"י "בראשית בשביל התורה וישראל שנקראים ראשית" אשר פירושו של דברי רש"י כפשוטם הוא – בשביל **קיום התומ"צ** של ישראל.

אלא שחסידות מוסיפה ומבארת בזה, שע"י קיום התומ"צ ממשיכים (לא רק שכר גשמי – כמו שהוא לפי פרש"י ע"פ פש"מ, אלא גם) גילוי אלקות, עד להמשכת העצמות.

וע"ז בא הרבי ומבאר, שהמשכת העצמות שע"י קיום התומ"צ, אינו ענין **מופשט** מקיום התומ"צ בפועל, אלא קיום התומ"צ גופא – **הם** התגלות העצמות.

רק, שבדורות שעברו לא יכלו לדרוש מיהודי הרגיל שיכיר בגילוי העצמות שבקיום התומ"צ גופא, לכן הסתפקו בביאור, **שע"י** קיום התומ"צ ממשיכים העצמות (ושהתגלות העצמות לפ"ז – הוא רק לעת"ל).

אבל בימינו (שהזמ"ג "לחיות עם ימוה"מ" ו"להביא ימוה"מ") יש להכיר איך שקיום התומ"צ גופא הם התגלות העצמות.

ולהעיר: עפ"ז פשוט, שהתגלות העצמות **בקיום התומ"צ** בפועל, הוא למעלה מהכרה ותפיסה שלנו בעצמות – שע"י **הבנה והשגה**.

יוצא מזה, שלפי דברי הרבי, חזרנו לדברי רש"י כפשוטם, שבשביל התורה ובשביל ישראל, פירושו כפשוטו, בשביל קיום התומ"צ בפועל של ישראל.

ב. עוד זאת:

כשאומרים שגילוי העצמות הוא בתורה וישראל, מובן שהכוונה היא – **לכל** אחד מבנ"י,

והרי יש רבים בבנ"י שאינם שייכים להבנה והשגה בענינים רוחניים כו' אלא רק לקיום התומ"צ בפועל.

א"כ על כורחך שגילוי העצמות בתורה וישראל, הוא בקיום התומ"צ **בפועל**, ולא בהבנה והשגה וגילויים רוחניים.

עוד זאת צריך לומר, שבהתגלות העצמות שבקיום התומ"צ בפועל – **כלול** גם כל הגילויים הרוחניים (כי העצמות הרי כולל בעצמו את כל הגילויים הרוחניים).

ג. עפ"ז מובן מדוע **הרבי** אומר שהתגלות העצמות במ"ת הי' ע"י **הבחירה** של ישראל לקיים תומ"צ – מה שלא מבואר כן לכאורה בדרושי חסידות מדורות שעברו.

כי בימינו **צו השעה** הוא להכיר בזה שהתגלות העצמות הוא דוקא בקיום התומ"צ בפועל,

לכן מבאר הרבי שכך הי' גם במ"ת, שהתגלות העצמות אז היתה בזה **שבחרו** לקיים תומ"צ בפועל.

..

אעפ"כ, כמבואר בחסידות (ובדברי הרבי בכ"מ), הגילוי במ"ת – הי' **מלמעלה** למטה.

והיינו, כי במ"ת היו הרבה סיבות **מלמעלה** שגרמו והועילו לבנ"י שיתעוררו בבחירתם זו¹.

וכמבואר בזה לעיל, שבנ"י היו מנותקים אז ממציות העולם, והיינו כי עמדו אז מול ההר ושמעו קולות וברקים והי' גילוי השכינה וכו', אשר כל הגילויים האלו הועילו להם להסיר מהם את כל ההעלמות והסתרים כדי שיתעוררו בבחירתם.

לכן הגילוי במ"ת – הי' **מלמעלמ"ט**.

..

היוצא מזה הוא, שלפי הקו של הרבי, ישראל הם מציאות עצמאי לעצמם - עם **בחירה חופשית** משלהם.

והוא ע"ד המבואר בדברי הרבי במ"א, שישראל הם כמו **שותפים** להקב"ה.

לכן כל ענין החילוק שבין מ"ת לימיה"מ (בענין מלמעלמ"ט ומלמטלמ"ע), הוא הכול בתוך מסגרת זו – של **ב' שותפים**.

כלומר: אף שבחירתם של בנ"י במ"ת – היתה ע"י פעולה עליהם **מלמעלמ"ט**, ומאידך בימיה"מ זו תהי' הכול ע"י פעולה דבנ"י עצמם – **מלמטלמ"ע**, אעפ"כ, בב' האופנים – יש תמיד את **הבחירה החופשית דישראל**, והיינו כי ישראל הם **שותף ומציאות עצמאי לעצמם**.

[זאת אומרת – במלים אחרות: תמיד – בין בבחי' מלמעלמ"ט ובין בבחי' מלמטלמ"ע – מדובר על מציאות עצמאי שלנו **כמו שאנו מכירים עצמנו היום**].

..

והנה, אף שבנ"י בחרו במ"ת לקיים את כל התומ"צ (שלפ"ז לכאורה – זה הי' שלימות המצב **דתורה וישראל**), אעפ"כ, הגאולה בפועל – לא באה אז.

והיינו כנ"ל, כי הבחירה דבנ"י אז, היתה כשהיו **מנותקים** ממציות העולם (כנ"ל, באופן **שמלמעלמ"ט**), וממילא לא היתה בזה שלימות הענין דתורה וישראל.

דהיינו, שהבחירה דבנ"י אז לא היתה מתוך התייחסות למצב דישראל **כמו שהם במציאות העולם**.

משא"כ בימיה"מ, אז תהי' שלימות הענין דתורה וישראל, והיינו כי הבחירה דישראל אז (לקיים כל התומ"צ), תהי' כשהם **במציאות העולם**.

וכמבואר בזה בשיעור קודם, שבזמן הגלות בנ"י יהיו פזורים בכל העולם כולו, עסוקים בעניני של חול וכו', ויבואו אז להכרה איך שהטבע של הגלות גופא מתנהל באופן שלמעלה מהטבע, ומתוך הכרה זו יבחרו מרצונם לקיים את כל התומ"צ (ע"ד כמו שבחרו במ"ת).

ממילא בזה תהי' השלימות דתורה וישראל, דהיינו – גם כמו שישראל הם במציאות העולם,

לכן בזה יתגלה העצמות בגלוי **לגמרי** (גם **במציאות העולם**) ותהי' שלימות התגלות הגאולה.

..

¹ עי' הביאור בזה בפרטיות בשיעור קודם.

עוד נתבאר, שענין ההכרה שיבואו אלי' כל ישראל בהיותם בגלות לפני התגלות הגאולה, היא – ראשית הכול: ההכרה איך שעצם קיומם במשך כל הדורות של הגלות הוא ענין של חיבור ההופכים, דהיינו **שטבע** הגלות גופא בזה – הוא **למעלה** מהטבע.

ועוד זאת עיקר: ההכרה איך שמצב **ימינו** שבו יכולים בני' לקיים תומ"צ² וכן גם כל הענינים דבכל מעשיך וכל דרכיך³ - בחופש ללא הגבלות⁴ עד שאפשר להשפיע גם על האומות בז' המצוות שלהם, הוא ענין דחיבור ההופכים. שע"י ההכרה בזה, יבואו לקיים את כל התומ"צ כדבעי (וממילא בזה תהי' השלימות דתורה וישראל כו' ושלימות התגלות הגאולה).

..

עפ"ז נתבאר גם דברי הרבי בכ"מ שהתגלות הגאולה בימינו לא יהי' באופן של חידוש כלל. שמוכן בזה, שבכלל זה הוא גם ענין העלי' של 770 לירושלים – שגם הוא לא יהי' בבחי' חידוש. ונתבאר הענין בזה, בהקדמת המבואר באג"ק סי' כ' שהתהוות מציאות היש הוא ממציאיות העצמות שמציאותו מעצמותו כו'.

אעפ"כ, עובדת מציאותו של היש' מתקבל הרי אצלנו (וכך הוא באמת) כדבר **טבעי ופשוט**.

והענין הוא, כי כל **עובדה** קבועה, מתקבל אצלנו בפשטות ולא צריך להסברות שכליות.

א"כ מובן שכך הוא גם בענין העלי' של 770 לירושלים.

כי הנה העלי' ד770 לירושלים הוא למעלה מהשכל לגמרי וענין של **חיבור ההופכים**.

אעפ"כ, אחרי ההעלאה של 770 בפועל לירושלים – הוא יהי' הרי בבחי' **עובדה** במציאות העולם. ממילא **עובדת** עלייתו יתקבל אצלנו אז בשכל **בפשטות**, וכמו כל העובדות **הטבעיים**.

ברם המיוחד בזה בימינו הוא, שהיות שענין חיבור ההופכים כבר התגלה אצלנו – בדורנו זה – **בזמן הגלות** (כנ"ל), לכן כבר בזמן הגלות יכול כל יהודי להגיע להכרה בעובדת עלייתו של 770 בפשטות וכדבר טבעי.

ולכן אומר הרבי שהגאולה בימינו לא תהי' בבחי' חידוש.

..

עוד נתבאר בזה, שהכרתו של כל יהודי בענין דחיבור ההופכים, הוא ההכרה שמה שהתורה אומרת הוא אמת.

זאת אומרת, שכל יהודי יגיע להכרה שכמו שמציאות הגשמי הוא אמת, כך **ויתירה מזו** – התורה היא אמת.

אשר בדורות שעברו הי' קשה לדרוש מכל יהודי שיגיע להכרה כזו, אבל בימינו כל יהודי יכול להגיע להכרה בזה לפי מצבו **בלא שום ידיעות מוקדמות**.

עד נתבאר בזה, שעובדה **בכלל** – נקבעת בב' אופנים:

- ע"י **שרואים** את העובדה;
- או ע"י **שרבים מעידים** על העובדה.

² שיחת ש"פ וישב תשנ"ב אות ג'.

³ שיחת ש"פ ויגש תשנ"ב.

⁴ עי' כ"ז בהערות לשיעור הא' בגדר הענין ד"ויכוף" בימינו.

א"כ כאשר פתאום ביום בהיר אחד, יגיע כל יהודי להכרה באמיתתה של התורה, הרי אמיתתה של התורה תתקבל במציאות העולם **כעובדה ברורה**.

ממילא בזה תהי' השלימות דתורה וישראל **כעובדה ברורה במציאות העולם כפשוטו**.

ממילא בזה תהי' שלימות התגלות העצמות ושלימות התגלות הגאולה ועי"ז גם העלי' של 770 בפועל לירושלים.

..

ונסתיים הביאור בזה בשיעור הקודם, שההכרה באמיתתה של התורה זוהי ההכרה במציאותו של הרבי, כי הרבי מסמל ומייצג ענין זה בדורנו שהתורה הוא אמת.

וממילא הכרתו של כל בני" במציאותו של הרבי – זוהי התגלות הגאולה.

עד כאן ממה שנתבאר בשיעורים הקודמים.

.....

ברם דברים אלו שבימינו כל אחד במצב שלו **בלא שום ידיעות מוקדמות** יכול להגיע באמיתתה של התורה – צריכים לתוספת ביאור.

כי אפי' נאמר שהכרתו זו של כל יהודי באמיתתה של התורה זוהי התגלות הגאולה, עדיין אי"מ, מדוע ירצו כ"כ הגאולה, הרי הגאולה היא חיים אחרים עם קיום כל המצוות כו', ומדוע ירצו אותה כו' (ובפרט כשאינם יודעים כלל מה זה תומ"צ כו').

ובפרט לפי המבואר אצלנו שהכול תלוי **בעבודה שלנו** וממילא שהבאת הגאולה היא עבודה גדולה כו', ובפרט שאז יתגלה את כל האמת והבושות ממעשינו עד עכשיו כו'.

ואף שמבואר בדברי הרבי שבנ"י כבר עשו תשובה, הרי ידע איני בנפשי' שיש לו עדיין הרבה לתקן כו'.

והרי קל להבין איך שכאשר פתאום יתגלה הגאולה, לאו דוקא שאנחנו נהי' מוכנים לזה לגמרי וכו'.

..

אך הענין הוא, כי הכרתו של כל אחד באמיתתה של התורה, תהי' מבחירה **ומיזמה שלו**,

והיות שכל ענין הגאולה היא עבודה שלנו, הרי כל מציאות התגלות הגאולה תהי' **יצירה וחיידוש שלו**,

אדרבה, כל אחד יראה באצבעו לחברו על נקודת החידוש שלו בענין אמיתתה של התורה ובענין התגלות הגאולה (כגמ' בסוף תענית), וממילא כל אחד יביא את הגאולה לו ולכל האחרים,

ממילא כל החסרונות של כל אחד מהעבר ישמשו רק לעצב ולייצר את הכרתו **המיוחדת שלו** בגאולה.

לכן אומר הרבי שכבר עשו תשובה ושכל העבודה היא קבלת המלכות ולהביא הגאולה.

כי בימינו כל אחד יכול להכיר איך שכל ענין החטא הוא רק כדי להגיע להכרה **המיוחדת שלו** בענין הגאולה (וממילא מובן שהחטא יהי' מושלל לגמרי עוד יותר משלילתו שע"י תשובה, וכענין **דחלום** כו').

לכן מיד שיגיעו להכרה בענין חיבור ההופכים, כל אחד ירצה את הגאולה בפועל, כי **כל** מציאות הגאולה (שאצלו) תהי' **הכול** – רק ע"י **יצירתו ועבודתו**.

.....

מזה מובן, שכל אחד יראה את ענין חיבור ההופכים (התגלות העצמות) – איך שזה משתייך **אליו** ולכל הענינים שמסביב לו.

ע"פ דברים אלו יש לבאר מדוע התגלות העצמות יהי' דוקא במציאותו של הרבי.

כי הנה היוזמה על כל ענין הגאולה באופן כזה – שהתגלות העצמות הוא דוקא בתורה וישראל כמו שהם כאן למטה כו' וכמו שהוא ע"פ פש"מ – הוא הרי בא הכול מיוזמתו וחיידושו של הרבי, והוא זה שהביא אותו כולנו להכרה בזה.

ממילא מובן, שבזה שכל אחד יראה את ענין חיבור ההופכים בענינים וחיים שלו, הוא הרי יראה את זה מתוך חיבור ההופכים שהוא רואה במציאותו של הרבי, ממילא התגלות העצמות שאצל כל אחד יהי' ע"י ההכרה שלו בהתגלות העצמות שאצל הרבי.

..

שיחת ש"פ וישלח והי' אור הלבנה כאור החמה⁵.

⁵ שיחת ש"פ וישלח תשנ"ב, אות ה':

הכלל שהעצם הוא בהעלם והאור הוא בגילוי, הוא, ביחס להזולת, שכיון שאינו יכול לקבל העצם אלא הארה ממנו בלבד, לכן קורא להארה "אור", ולהעצם "העלם" (חושך); אבל ביחס להעצם ה"ז להיפך – שההארה היא חושך לגבי העצם שהוא ה"אור".

ומזה מובן שהצורך במיעוט האור כדי להתקרב להעצם אינו אלא כל זמן שנשאר בגדר של **מציאות בפ"ע** (זולת) שאינו יכול לקבל את העצם (שנשאר ב"העלם"), אבל, כשמתאחד עם המשפיע ועד לאופן שנעשה כמו המשפיע, שאין ביניהם יחס של משפיע ומקבל, אלא **שניהם שוים** ("והי' אור הלבנה כאור החמה"), אזי העצם הוא בהתגלות.

ועפ"ז י"ל שמיעוט האור בחציו השני של החודש אינו אלא מיעוט **בדרגא** של "אור" (**הארה בלבד**) מפני הקירוב להעצם שלמעלה מהארה, אבל, לא מיעוט **בהגילוי** (כיון שהעצם בא ומוסיף בהתגלות),

שלכן, הולך וניתוסף **בהמנין** (שמורה ומדגיש **התגלות** הדבר) דימי החודש (ט"ז, י"ז, י"ח וכו') ע"י בני⁵, כיון שהולך וניתוסף **בהתגלות העצם** (שלמעלה מהתגלות האור).

(ובעה' 32 שם): אף שבהלבנה אין זה באופן של התגלות, שמיום ליום הולך ומתמעט אור הלבנה – כי, אמיתית ושלימות הענין ד"והי' אור הלבנה כאור החמה", שהמקבל נעשה כמו המשפיע ממש (שאז העצם הוא בהתגלות), הוא, בישראל דוקא, שישאל (לבנה) וקוב"ה (חמה) כולא חד (כדלקמן בפנים).

אלא, שגם בישראל צ"ל ענין הביטול (**התוכן** דמיעוט האור) כדי שיתגלה הענין ד"ישראל וקוב"ה כולא חד" (ראה סה"מ מלוקט ח"ו ע' כט).